

muusikatüft, mille ühikutele häältele ta „Borco primo Borco secundo“ jne. (esimene siiga, teine siiga jne.) nimeks pannud, eestawas. Kapellmeister Pajusch teatas, nagu harilikult ikka, enne algomist tulewa muusikatüfti nime ja, lisas juurde: „Muusikaline nalt!“

Suurtügu kaulajad, terve kuninglik perekond, pääle kroonprintsi, tegiwad suured silmad ja ei suutnud esimeste kuuldawale tulewate häältele tähendust anda, kuni kuningas häbitsejalt rõõmuga hüüdis: „Tuhat ja tuline, need on ju Gundlingi sead!“

Et Friedrich Wilhelm tubaka kollegiumis ette tulnud noija oma perekonnas jutustanud oli, siis kuulsiwad kõik rõõmsa põnew-sega. Koor komponist oli oma tüdis weel palju selgemine ja loomulikumalt harjastindude häält järele teha osanud. Kõik see rõõimine, künnumine ja piissumine mõjus siis ta nii, et kuuljad otse naerutrampide täes liustiwad, ta kuningas.

Ta lutsus tüfti lõpul kapellmeistri oma juurde, awaldas talle selle uue oopuse üle rahulolemist ja küsis, kas Pajusch seda ise komponeerinud, mille pääle see tõepõhjal seiswa wastuse andis.

Friedrich Wilhelm niutas ar.aulikult pääd ja andis oma usaldusemehele, kindral Grubkowile käsu, komponistile ilusa tüfti eest summe taakrit maksta.

Banal kapellmeistril oli muidugi teada nooremehe õnne üle hea meel, komponist ise aga oli üldõnnelik.

„Waadake nüüd, kapellmeistri herra,“ jostatas ta, „minu waimuanded toowad ometi midagi siise.“

„Aga ikka weel alles wähe, mu poeg,“ lausus Pajusch. „Kanna selle eest hoolt, et iga tuu selle summa

saad, siis pole mul selle wastu midagi ütelda, et Veentlese naeseks wõtad.“ — — — — —

Kroonprints Friedrich läis neil kontsertidel ainult harwa, ja siiski ainult sunnitult. Sääal ette landawad tüftid ei olnud tema maitse järele. Oma muusikaõpetaja Quanzi läbi, kes Grundmanni tüfti päält kuulanud ja Pajuschi wastane oli, kuulis ta selle uue oopuse olemas olemist.

Quanz oli niisuguse püha muusika häbitamise üle wäga pahane ja Friedrich lubas parajal ajal Pajuschi wähe kuuwida.

See paras aeg pidi warsti tulema. Ühel päewal nägi Friedrich afnast, luda wana Pajusch üle lossi ees olewa platsi sammus. Ta lastis kapellmeistri abjutandi läbi lohe oma juurde kutsuda.

„Koh, mu armas kapellmeister,“ algas ta, „olen kuulnud, et Teil ilus muusika tüft „seakonstert“ olla. Tabakstn jeda ford ta kuulda.“

„Oh, kuninglik lõrgus —“ logeles Pajusch.

„Täna õhtu on minu juures suurem seltskond koos. Kandke ta täna ette.“

„Oh, kuninglik lõrgus, see pole midagi wäärt, päälegi nii asjatundjate lõrwade jaoks.“

„Aga mulle on teatatud, et see wäga ilus olla. Nõnda siis tulge oma meestega sinna. Jällenagemisent.“

Kroonprints niutas sõbralikult pääd, Pajusch sumardas ja sammus wälja. Et olnud kahtlust, et kroonprints teda narrida tahtis.

„Mis nüüd?“ hoigas ta nõutult.